

## Důvody:

Rozsudek nalézajícího soudu má za to, že beztrestnost stěžovatele ve smyslu § 187 tr. zák. nenastala proto, že penízem 81 K, smluvenou to mezi okradeným a zlodějem náhradou škody, nebyla nahrazena veškerá škoda, vzešlá okradenému tím, že mu krádeží, spáchanou Vincencem V. ve společnosti se třemi spoluzloději, odejmuty byly věci v úhrnné ceně 324 K. Zmateční stížnost obžalovaného tomuto náhledu odporuje z důvodu zmatečnosti dle § 281 č. 9 lit. b tr. ř. Avšak neprávem. Trestní zákon stanoví jako zvláštní druh krádeže, krádež spáchanou ve společnosti jednoho neb více spoluzlodějů. Nerozeznáváje naprosto ani co do druhu deliktu, ani co do trestnosti spolupachatelů, jakým činěním spolupůsobili, totiž jak se dělili do výkonů při provádění krádeže, pokládá zákon krádež několika spoluzlodějů provedenou za čin jednotný a redilný a každého spoluzloděje za pachatele krádeže, součinností všech provedené. Jest tudíž i škoda okradenému z krádeže vzešlá škodou způsobenou každým ze spoluzlodějů. Stanoví-li tudíž § 187, odst. 1 tr. zák. beztrestnost zloděje, napravil-li celou z jeho činnosti okradenému vzešlou škodu, vyžaduje náhradu škody ze součinnosti všech spoluzlodějů okradenému vzešlé, i kdyby přesně bylo zjištěno, kterou část věci jeden neb druhý ze spoluzlodějů uzmul, po případě kterou vedlejší škodu okradenému, prováděje krádež způsobil. Správnost výkladu toho, samu o sobě nepochybnou, dotvrzuje protiklad odstavce 2 téhož paragrafu, stanovícího, že stačí ke sprostění účastníka krádeže, napraví-li celou jeho činěním vzešlou škodu. Že by pak narovnání uzavřené mezi obžalovaným a poškozeným, na kteréž se zmateční stížnost odvolává, se bylo vztahovalo na veškerou škodu, jež poškozenému z krádeže vzešla, toho v odpor vzatý rozsudek nezjišťuje, zjistil naopak, že ono narovnání týkalo se jen čtvrtiny škody poškozeného. Názoru zde hájenému svědčí též ustanovení § 188 lit. c tr. zák. Jest tudíž rozsudek ve shodě se zákonem, pročez bylo zmateční stížnost zavrhnouti.

## Čís. 30.

**Rozhodování o obžalobě pro podílnictví na krádeži (zpronevěře) nepředpokládá nutně, aby bylo dříve ukončeno trestní řízení proti hlavnímu pachateli, který je obviňován z krádeže (zpronevěry.)**

(Rozh. ze dne 26. března 1919, Kř I 101/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v zasedání neveřejném zmateční stížnost obžalovaného, který byl rozsudkem krajského soudu v Jičíně uznán vinným zločinem podílnictví na krádeži dle § 185, 186 lit. b tr. zák.

## Důvody:

Stížnost obžalovaného uplatňuje důvod zmatečnosti § 281 č. 4 tr. ř. a sice z té příčiny, že nebylo vyhověno návrhu jeho obhájcem při hlavním přelíčení učiněnému, aby toto bylo odročeno do té doby, až bude vyřízena, totiž právoplatně ukončena trestní věc proti A. K. pro zločin krá-

deže. Zmateční stížnost dovozuje, že, dokud není řízení trestní proti A. K. skončeno a též uznán vinným zločinem krádeže, ohledně níž stěžovatel jest viněn z účastenství, schází tu také nezbytný předpoklad pro odsouzení stěžovatele pro trestní čin posléze uvedený. V té příčině uvádí zmateční stížnost souhlasně se spisy, že bylo sice na A. K. podáno pro dotyčnou krádež oznámení, že však dosud nebyl zodpovědně slyšen, tím méně pak, že na něho podána byla obžaloba. Jak ze spisů vychází, spočívá příčina toho v tom, že obviněnému A. K. nebylo lze doručiti oběslání ku zodpovědnému výslechu, poněvadž místo jeho pobytu nebylo možno zjistiti, následkem čehož byla trestní věc proti němu z trestní věci proti stěžovateli a soudruhů dle § 57 tr. ř. vyloučena a státním zastupitelstvím navrženo, aby na něho vydán byl zatykač. Tvrzení zmateční stížnosti, že bez předchozího rozhodnutí o vině A. K. nelze uznati také stěžovatele vinným, postrádá důvodnosti. Nelze vyloučiti případy, že, buď následkem úmrtí přímého pachatele, aneb poněvadž z jiných důvodů nemůže býti před soud postaven, nemůže pro čin za vinu mu kladený docíleno býti rozsudku odsuzujícího, že však přes to objektivní i subjektivní skutková povaha činu za vinu mu kladeného do té míry jest zjištěna, že zjištění to tvoří dostatečný podklad ku rozhodnutí o vině spoluvinníků, účastníků a podílníků. A v tom směru v daném případě nalézací soud bezvadně zjistil a dostatečně odůvodnil, že kromě tří šunek v ceně 180 K A. H-ovi odcizených byla tomuto v době od února do dubna 1918 odcizena ještě další jedna šunka a 4 kg bůčku v ceně úhrnné 100 K, že stěžovatel tyto odcizené předměty na sebe převedl a že tak učinil v plném vědomí, že jedná se o věci ukradené. Zjištění toto jeví se býti dostatečným podkladem odsuzujícího výroku ohledně stěžovatele v tomto směru. Nebyl tudíž zamítnutím shora uvedeného návrhu zanedbán neb nesprávně vyložen nějaký zákon neb nějaké pravidlo řízení trestního, ježž šetřiti káže podstata řízení, kterým se zajišťuje obhajování, a postrádá tudíž zmateční stížnost po této stránce odůvodněnosti.

### Čís. 31.

**Soukromému účastníku nepřisluší, není-li podpůrným žalobcem, právo zastoupení při ústním zrušovacím líčení.**

Byla-li při obžalobě z vraždy dána porotcům i eventuální otázka na zločin zabítí, není to porušením předpisu § 267 tr. ř. a zmatkem dle § 344 č. 7 tr. ř. Byl-li při tom úmysl pouze nepřátelský výsledky líčení dostatečně napovězen, jest soud i z vlastní iniciativy a, aniž by se dopouštěl zmatku dle § 344 č. 6 (320) tr. ř., oprávněn, položit tuto otázku.

Do výroku o nákladech lze si stěžovati řádnými opravnými prostředky proti rozsudku jen v případech, v nichž změnou výroku o vině, pokud se týče o soukromoprávních nárocích se stane i výrok o nákladech vratkým; jinak jest výroku tomuto odporevatí zvláštní stížností na sborový soud druhé stolice.

(Rozl. ze dne 29. března 1919, Kr II 18/19.)

Při ústním zrušovacím líčení, nařízeném k zmateční stížnosti obžalovaného, odsouzeného porotním soudem v Brně pro zločin zabítí dle § 140 tr. zák., hlásil se zástupce poškozené, ježž se byla k trestnímu řízení